ఉదయంనుంచి వెల్లావెదురుగాఉన్న మేఘాలు గర్భాల్ని 'గడువుచెప్పని' ఇవ్వని వమ్మెదారుల్లా కూడుకొని భోరున వర్షం కురవ నారంభించింది. యాతాయాత జనం వికావికలై ఎక్కడ చోటు దొరికితే అక్కడ తలదాచుకుంటున్నారు.

చీర కుచ్చెళ్ళు పైకెత్తి సంధ్య నాలుగు వేపులా చూసింది. అనువైన స్థలం ఎక్కడా కనిపించలేదు. అర ఫర్లాంగుదూరంలో ఒక పోర్టికో ఉన్నది. కాని, అక్కడకు చేరుకోవడమంటే తడిసి ముద్దయిపోవడమే! వెనక్కు తిరిగి చూసింది. చిన్న 'టీ' దుకాణం కనిపించింది. అదే గత్యంతరమైంది.

ఆకాశాన్ని చీల్చుకుంటూ మెరుపులు పేచ్ఛా విహారం చేస్తున్నాయ్! ఉరుములు ఉద్వేత్తుగా విజృంభిస్తున్నాయ్!......సంధ్య దుకాణం పంచలో చేరుకున్నది. మిఠాయీలున్న అద్దాల డొక్కుకు వీపానించి నిల్చున్నది. ఉన్నట్టుండి వర్షంజల్లు దుకాణంలోకి కొట్టనారంభించింది. సంధ్య చీరమూ, ముఖాన్ని వాన తుంపర ఆక్రమించింది. పాపం ఆమె ముఖానికి చేతులడ్డం చేసుకొని కంగారుపడుతున్నది. —56 వ పేజీ చూడండి

ప్రతివారం ఆంధ్రదేశమంతటా లక్షలమంది ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రికను చదివి ఆనందిస్తూ ఉంటారు. మీ స్థానిక ఏజెంటు ద్వారా చందాదారులయితే మీ కాపీ మీకు వారం వారం నిశ్చయంగా చేరగలదు.

"ఏమిటీ! ఇంట్లో
అమృతాంజనం
లేదా?
మరి యీ దిక్కుమాలిన
జలుబుకు నేనేం చేసేది?"

ఏమో ఎప్పుడు అవసరమొస్తుందో ఎప్పుడూ అమృతాంజనం దగ్గర వుంచుకోవటం ఉత్తమం. అమృతాంజనం యింట్లో వుందంటే మీరు విశ్రాంతిగా వుండవచ్చు.

అమృతాంజన్ లిమిటెడ్
14/15 లజ్ చర్చిరోడ్డు, మద్రాసు-4
బొంబాయి-1, కలకత్తా-1, న్యూఢిల్లీ-1.

JWT-AM 1880

బురఖా

8 వ పేజీ తరువాయి

వర్షం చప్పునఆగిపోయింది. సంధ్య ఫుట్‌పాత్ ఎడ్జకొచ్చింది. ఆకాశంలోకి చూసింది. మేఘాలు కొల్లపోతలుగా, దట్టంగా, నల్లగా ఘనీభవించి ఉన్నాయ్! వాటిమీద దూదిపింజల్లా వల్చని మబ్బు తునకలు వాయువేగానికి ఉరకలు, పరుగులు పెడుతున్నాయ్! సంధ్య రోడ్డుమీద కొచ్చింది. రెండడుగులు వేసింది. అంతలో 'జాంయ్' మన్న చప్పుడూ దాంతో పెద్ద వాన జల్లూ వచ్చిపడ్డది. ఆమె గబ—గబ అడుగులు వేసుకుంటూ తిరిగి ఆ దుకాణంలోకే చేరుకుంది. జల్లుపోయి కుండపోతగా వర్షిస్తున్నది. సంధ్యకు ఆరాటం ఎక్కువైంది. వర్షం వదిలే సూచనలు లేవు. అవతల స్కూలుకు టైమైపోతున్నది. అప్పటికే ఆ నెలలో రెండు 'లేటు' మార్కులు! ఇది మూడోది! అసలు తన కా టీచరు ఉద్యోగం అతుకుల బొంతగా ఉన్నది. ఉన్నవాళ్లలో తనొక్కతే మెట్రిక్ ఫెయిలైన టీచరు. మున్ముందు తన కే స్కూల్లోనూ స్థానం ఉండదు. చివరకు ఒ, న, మా లు నేర్పడానికి కూడా తన చదువు పనికిరాదు. ప్రభుత్వంనుంచి వస్తున్న ఆంక్షపత్రాలు వజ్రాయుధాల్లా కనిపిస్తున్నయ్! అలాంటప్పుడు నెలనెలా ఈ విధంగా లేట్లు చేస్తుంటే ఎలా?

వర్షాలారంభించకముందే సంధ్య గొడుగు కొన్నది. కొన్న వారంలోనే ట్రాంలో మర్చిపోయింది. మళ్లీ కొనుక్కోవడానికి తాహతులేకపోతున్నది. ఇంటి ఖర్చులకే చాలని జీతం! ఒక తమ్ముడున్నాడంటే సినిమా హాల్లో గేటుకీపరు. నెలకు ఇరవై రూపాయిలకన్నా వాడు ఎక్కువ ఇవ్వలేకపోతున్నాడు. మరో తమ్ముడింకా చిన్నవాడు. కార్పొరేషను బడిలో ప్రయిమరీ చదువుతున్నాడు. జీతం కట్టక్కరలేదు. మిగిలింది తల్లి! అహర్నిశాదులూ ఆమె వాతరోగంతో మంచం దిగలేని స్థితిలోఉన్నది. తనకు వచ్చిన అరవై రూపాయిాలు, తమ్ముడిచ్చిన ఇరవై, మొత్తం ఎనభై రూపాయాలతో, ఆ కలకత్తా మహా నగరంలో నాల్గు తలకాయలకు కాలం గడవాలి! ఆఁ! ఈమధ్యనే ఒక ట్యూషను దొరికింది. దానిమీద ఇరవై వస్తుంది!

వర్షం తగ్గలేదు. తగ్గే సూచనలూ లేవు. వస్తూ పోతున్న ట్రాంబండ్లు పొగరేగిన ఆ వర్షంలో మసకమసగ్గా కనిపిస్తున్నాయ్! ఎలాగో వెళ్ళి ఒక ట్రాం అందుకుంటే బావుణ్ణు అనుకుంది. కాని, ఆ వెళ్లడమనేదే ఎలా? సాహసించినా లాభంలేదు. తడిసి ముద్దయిపోవడంతప్ప వేరే గతిలేదు. కాగా, ఆ తడిబట్టలతో రోజంతాఉంటే ఏం ముంచుకొస్తుందో? అలా ఏదైనా ముంచుకొస్తే అవతల ఉద్యోగమూ మునిగిపోతుంది! దాంతో జీవితం కూడా! "రాకూడదూ? ట్రాం దాకా దిగబెడ్తా!" అన్నమాట ఆమె చెవిలో పడ్డది.

ఆమె ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగింది. చటుక్కున వెనక్కు తిరిగి చూసింది. వాడే!......ఆ వెధవాయ్!.......ఆవారా గాడు! ఆ టీ దుకాణం వద్ద రాత్రి, పగలూ చస్తూ ఉంటాడు. బీడీలు తాగ తాలుస్తూ, కిళ్లీలు నములుతూ, చవకబారు సినిమా

ళ్ళని అసభ్యపు పాటలు పాడుతూ, పోస్తూ పోతున్న ఆడపిల్లల్ని సతాయింపుకు తింటుం టాడు! తను చేసిన మహా కార్యాలకు మురిసిపోతుం టాడు! ఇదివరకైతే పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేస్తూ, సమయమూ, స్థలమూ చూసుకొని, ఆ ఆడ పిల్లలికి యమయాతనలు కలిగిస్తుండేవాడు. ఒకసారి అలాటి పరిస్థితిలో ఒక పోలీసు సార్జెంటు దృష్టి లో పడేసరికి దావుతప్పి, కళ్ళు లొట్టపోయినట్లు దుమ్ములు విరగగొట్టించుకొని రెండు మాసాలు మంచం వేశాడు! తరవాత ఆ అలవాటు మాను కున్నాడు.

సర్వదా సేవిస్తున్న జర్దా తాంబూలంవల్ల కారెక్కి పోయిన దంతాల్ని బయటపెట్టి, ఇకిలిస్తూ, "నా దగ్గిర గొడుగుంది—పద" అన్నాడు. సంధ్యకు ఒళ్ళు మండుకొచ్చింది. దవడ వాచిపోయేలా స్లిప్పరుతో ఒకటి తగిలిద్దామా అనుకుంది. కాని—వెంటనే ఆలో చించిది—'రౌడీ వెధవ! ఎంతకైనా తెగిస్తాడు. ప్రతి రాత్రి తొమ్మిదీ, తొమ్మిదిన్నర ప్రాంతంలో, ఆ మసక దీపాల మధ్యనుంచి ఇంటికి పోతుండాలి! పగ పెట్టుకొని, ఏ క్షణాన ఏదేనా అఘాయిత్యం తల పెడితే?' అనుకున్నది. కోపాన్ని తమాయించుకొని, రూక్షంగా చూసి, "అవసరంలేదు" అన్నది. సిగ్గూ, బిడియం లేని నవ్వుతో, "ఇస్కూలికి ప్లేం పోతున్నాది కావాల......పద!" అన్నాడు మళ్ళీ. సంధ్య కు కోపం నసాళానికి అంటుకుపోయింది. పండ్లు బిగించి "నోరు మూసుకుంటావా, లేక పోలీసుల్ని పిలవమంటావా?" అన్నది. అది విని, వాడు, సినీ మాల్లో విలనులా ఎడమకన్ను వంకరచేసి, బొమ ఎగరవేసి, సన్నగా ఈలకొట్టుకుంటూ, గొడుగు వేసుకొని ఎటో పోయాడు. కాసేపట్లో వర్షంకూడా తగ్గిపోయింది.

స్కూలునుంచి సంధ్య ఇంటికి చేరుకొనేసరికి సాయంత్రం ఐదైంది. ఆవేళ ప్రధానోపాధ్యాయిని తల వాచేలా చివాట్లు వేసింది— "ఏం సంధ్యా? ఇది స్కూలుఅనుకున్నావా, లేకఆటకొట్టనుకున్నావా? నీకు గొడుగు లేకపోతే ఈ వర్షాకాలం నాలుగు నెలలూ స్కూలు మూసివేయమనా నీ ఉద్దేశం? ఇలా లేట్లు చేసుకొచ్చేదానికన్నా శాశ్వతంగా శలవు తీసుకోవడం మంచిది—" ఇంకా ఏవేవో అన్నది. తత్పూర్వం ఆ రౌడీ వెధవ కూతలు! సంధ్య నిప్పుల్లో పొర్లాడి నట్లు బాధ పడ్డది!

ఇంటికి వస్తూండగా, సరిగ్గా రోడ్డు మలుపు తిరిగి, ఆ టీ దుకాణం సమీపించేసరికి— హవామేఁ ఉడతాజాయ్......లాల్ దుపట్టా మల్ మల్ కా—' పాట చరణం ఆమె చెవుల్లో పడ్డది! అదే స్వరం! వాడిదే! ఆ రౌడీ వెధవదే!

సంధ్య అనుకోకుండా అటువేపు చూసింది. ఒక చేతిలో టీ కప్పూ, ఇంకో చేతిలో కాల్తున్న బీడీ! కుత్సితంగా నవ్వుతూ, ఎడమకన్ను వికారంగా మూసి, "హవామేఁ......ఉడతాజాయ్ — "అన్నాడు. ముమ్మ రంగా వస్తున్న కోపాన్నీ, దుఃఖాన్నీ బలవంతంగా మింగుకొని, తడిసి ముద్దయిపోయిన స్లిప్పర్స్ని తోశ్చుకుంటూ, గబగబ నడిచి ఆమె ఇంటికి చేరు కున్నది. ద్వారం దగ్గిర ఆమె పెద్ద తమ్ముడూ—విజ యుడు చెప్పులువేసుకొని బయటకు పోవడానికి తయా రవుతున్నాడు.

"విజయా!"

గడప దిగుతూ, విజయుడు నిల్చుండిపోయి సంధ్యవేపు చూశాడు.

"మాట!" అన్న దామె.

"ఏమిటే అక్కా?" ప్రశ్నించాడు విజయుడు.

"ఆ టీ దుకాణంలోని ఆ పోకిరీ వెధవనుంచి ప్రాణాలు కడగట్టుకుపోతున్నాయిరా! తోవంట రావడం గండమై పోతున్నది. ఏదో బందోబస్తు చేస్తేనే కాని"—

"ఎవడు ?.... ఆ ముకేను సంగతేనా ?.... వాడో పక్కా గుండా వెధవే అక్కా !"

"ఐతే ఏం చెయ్యమందిరా ?"

"సరే ! చూద్దాం !.... కానీ వాడిసంగతి నీకు తెలీదు. వాడొక్కడే అనుకుంటున్నావేమో ? అదంతా ఒక ముఠా. వాడు దానికి సర్దారు. ఈవాడు పెత్తన మంతా వాడిదే ! అందరకూ వాడంటే హడల్ ! ఇక మనం ఉన్నామంటే—యీ వీధికి కొత్త !

రైలుపట్టామీద పడుకున్న నేరానికి ఒక వ్యక్తిని అరెస్టు చేశారు. "ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకుందా మనుకున్నావ్?" అడిగాడు మాజిస్ట్రేటు.

"లేదు బాబూ! రైలు రెండు గంటలాలస్యంగా వస్తుందికదా! కాసేపు విశ్రాంతికోసం అలా పడుకున్నా"నన్నాడు అతగాడు.

చవకబారు అద్దె కొంపలు యిలాటి వీధుల్లోనే దొరుకుతయ్ !.... వీడన్నా, వీడిముఠా అన్నా పోలీసులకుకూడా పక్క బెదురు ! ఏ చీకట్లోనో, సమయంచూసి, మొదలంటా వీపులో బాకు దించేస్తే— ఎవడు దిక్కు ?"

"ఐతే—వీళ్ళాడే ఆటా, పాడే పాటా సాగాల్సిందే అన్నమాట ? వీళ్ళను హతమార్చే చట్టమూ, చట్టుబండలూ లేవేలేవా ?"

"హూఁ! చట్టాల్ని చేతుల్లో పెట్టుకునే ఈ గుండా వెధవలు చెలరేగుతున్నారు !"

"కమీషనరుకు అర్జీ దాఖలు చేస్తే ?"

"అమ్మో ? ఆ అర్జీ మనమీదకే విర్చుకు పడుతుంది !.... తేనెపట్టు కదిపితే ఏ మవుతుందో తెలుసా ? పేరుకు ఒకర్నో, యిద్దర్నో పట్టు కుంటారు ! శిక్షిస్తారు ! కాని మిగిలినవాళ్ళు ?.... ఊరుకుంటారా ? నడుంలో బిగించిన బాకులు తీసి, పొనరాళ్ళమీద పదునెక్కిస్తారు ! అదను చూసి గుండెల్లో దించేస్తారు ! మనలాటివాళ్ళం వీళ్ళనేమీ చెయ్యలేం !.... కళ్ళూ చెవులూ మూసు కొని మనక్కావలసినట్లు ఊరుకుంటూ కాలం గడపాల్సిందే !" అని విజయుడు బయటకు పోయాడు.

'పిరికి దద్దమ్మ' అనుకుంటూ సంధ్య నిట్టూర్చి ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. పాపం ! మనసులో వ్యథ మనసులో వెళ్ళగక్కుకోవడానికికూడా ఆమెకు తీరికలేదు. అరింటికల్లా వంటచేసి, చిన్నతమ్ముడికీ తల్లికీ వడ్డించి, తరువాత పనిపాట్లు చక్కబెట్టు కొని ఏడింటికల్లా ట్యూషను చెప్పడానికి వెళ్ళాలి ! ఇద్దరమ్మాయిలకు ఏడునుంచి ఎనిమిదిన్నర వరకు ట్యూషను ఉన్నది. దాని మూలంగా నెలకు యిరవై రూపాయలు ముడుతున్నది.

సంధ్య ఏడింటికల్లా బయలుదేరింది. ఆ వేళ ఆలస్యమైపోయింది. విసవిస నడుచుకుంటూ పో తోంది. రోడ్డుమలుపులో టీ దుకాణంలో ముకేన్ని చూసింది. వాడు తనవేపే— రెప్పార్పకుండా చూస్తు న్నాడు. దుకాణం సమీపించేసరికి "గోరీ.. గోరీ..ఓ బాంకీ ఛోరీ" అని ఒక చరణం విసిరాడు.

సంధ్య చటుక్కున నిల్చుండిపోయింది. ఆమెకు శరీరమంతా పచ్చి కారం రాసుకున్నట్టయింది !...' 'ఈ వీధిలో సభ్యత తెలిసినవాడెవడూ లేడా ? అంతా యిదే రకమా ? ఈ పాడు కొంపలమధ్య, ఈ టిన్నుల షెడ్ల పరిసరాల్లో — ఈ గతుకు రోడ్లపక్క 'శిష్టాచారం'— 'సభ్యత' — అనే పదాలు ఇగిరిపోయాయా ? లేక — ఈ చెత్తా, చెదారం, మన్నూ మశానంలో అవి కూరుకు పోయాయా ?.... కాక — ఈ మురికీ, కంపూ కాలవల్లో కొట్టుకు పోయాయా ? ఇదేనా ఏమిటి కలకత్తా మహానగరం ? ఆసియా ఖండంలో ఎక్కువ జనాభాఉన్న మహాపట్నాల్లో రెండోది ఇదేనా ? 'భవనాల నగరం'—అన్న ఘనమైన పేరు దీనికేనా ప్రదానం చేశారు ?.... వెధవకు— చెప్పుతీసి, చెడామడా వాయించేస్తే— మర్నాటికి బుద్ధివచ్చి ఉణ్ణు ! కాని— తమ్ముడన్నట్టు.... ఐనా— గొం గట్లో తింటూ వెంట్రుకలున్నాయని అనహ్యా పడ్డం దేనికి ? ఉన్నంత కాలం ఇదే రాకపోక లకు తోవా తెన్నూన్నూ !.... ట్యూషన్నుంచి తిరిగి వచ్చేసరికి రాత్రిపడిపోతూంటుంది! ఏ క్షణములోగాని వెనకమారున వచ్చి .... వెధవది — ప్రాణంపోతే పోయింది.... కాని— మరేదైనా అఘాయిత్యం—

సంధ్య గజగజలాడిపోయింది ! తలవంచుకొని చర—చరా వెళ్ళిపోయింది !

* * *

పిల్లల్ని చదివిస్తున్నదన్నమాటేగాని— సంధ్య దృష్టి అక్కడలేదు. రాత్రవుతున్నకొద్దీ ఆమె మనసు డోలాందోళితమై పోతున్నది. ఆ రోడ్డు.... మలుపులో టీ దుకాణం.... బెంచిమీద ఆ గుండా ముకేను... వాడి మాటలూ, పాటలూ, చేష్టలూ, ఆమె ఎదట భయంకరంగా తాండవిస్తున్నయ్ !

ఎనిమిదిన్నరయినా కాలేదు. ఇంకా పదినిమి షాలు బాకీ ఉన్నాయ్! ఆమె లేచి నిల్చుంది. వరండా లోకి తొంగి చూసింది. హిరణ్మయిబాబు పోర్టికోలో నిల్చొని కారెక్కడానికి సిద్ధపడుతున్నాడు. ఆమె మెట్లు దిగి విస—విస నడుస్తూ వదదుగుల

ఇంటిల్లిపాదికీ ఆనందం చేకూర్చే

ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక

తప్పక చదవండి!

27 నెలలవరకు తాజా పొడివలెనే వుంచును

గాలి చొరనీయక
నిండుగా నొక్కి నింపి
ప్యాకింగుచేసిన టిన్నులు
1/8 పౌనులనుండి 20 పౌనులవరకు లభించును.
మై కాఫీ కంపెనీ, మద్రాసు-7
ప్రతినిధులు లేని ప్రాంతములందు
యేజెంట్లు కావలెను.

EP-MC1

వేసిందో లేదో హిరణ్మయబాబు "వెళ్తున్నా రేమిటి మిస్ సంధ్యా ?" అని ప్రశ్నించాడు.

"ఆఁ !.... ఇవ్వాళ నేను—" పేలవంగా సంధ్య జవాబిస్తుండేలోగా

"నేనూ మీ రోడ్డువైపే రావల్సిఉంది. అభ్యంతరం లేకపోతే కారులో కూచోండి. దిగవిడుస్తా"

సంధ్య సంశయంతో "కాని—మీకు శ్రమ" అని ఊరుకున్నది.

"ఏమీలేదు— రండి !" అని తలుపు తెరచాడు.

సంధ్య వెనక సీట్లో కూచుంది. హిరణ్మయబాబు కారు నడుపుతున్నాడు. ఐదు నిముషాలైంది. ఎవరూ మాటాడలేదు. తరువాత నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ "అమ్మాయిలెలా చదువుతున్నారు?" అని హిరణ్మయబాబు ప్రశ్నించాడు.

"బాగానే చదువుతున్నారు" మెల్లిగా జవాబిచ్చింది సంధ్య.

"ఈ ఏడాది ప్యాసవుతారా ?"

"ఓ.... అవశ్యంగా !"

"అదేమిటో.... ఆటల్లో చూపిన శ్రద్ధ చదువులో చూపించరు. మీరు చెప్పిన ఆ గంటకాలం ఏదయితే ఉన్నదో అంతే ! ఆ బడిలో ఏం చేస్తారో ? ఆఁ.... బుద్ధి పుడితే అప్పటప్పటా యింటిదగ్గర ఓ గంట పట్టుదలగా చదువుతారు."

"సామాన్యంగా తెలివైనవాళ్ళు అలాగే చేస్తారు" చెప్పింది శ్రద్ధగా విని ఆ తరువాత ఒక గంట చదివితే చాలు—"

కారు ఆ వీధి రోడ్డుకు వచ్చింది.

"ఇక్కడ నిలపండి! మా వీధి— యిరుకు సందు కారు పోదు" అన్నది సంధ్య.

"ఎంత దూరం నడవాలి?" హిరణ్మయబాబు ప్రశ్నించాడు కారు ఆపుతూ—

"అబ్బే ! దగ్గరే !" కారు దిగుతూ సంధ్య జవాబిచ్చింది.

"అలాగైతే నేనూ వస్తాను పదండి. ఒకసారి మీ ఇల్లు చూడనివ్వండి. ఎప్పుడైనా అవసరమొస్తే వెదుక్కోవాల్సిన అవసరం ఉండదు" నవ్వు ఉట్టిపడేలా హిరణ్మయ బాబన్నాడు.

"మా ఇల్లు చూస్తారా ? మీలాంటివాళ్ళు రావల్సిన చోటు కాదది—" అన్నది సంధ్య తలవంచుకొని ఖిన్న స్వరంతో.

"ఏం?......నేను మనిషిని కానా?......మీలాటి వాళ్ళందులో ఉండొచ్చుగాని, నాలాటివాళ్ళే దాన్ని చూస్తే తప్పా? పరవాలేదు. పదండి!"

సంధ్య జవాబివ్వలేదు. ఇద్దరూ కలిసి నడుస్తున్నారు. టీ దుకాణం దగ్గరకు వచ్చారు.

హిరణ్మయబాబు ఆజానుబాహు మనిషి! దానికి తగిన బలిష్ఠమైన శరీరం! గుండ్రంగా, కండరాల్తో నిండిన వెడల్పయిన ముఖం! పెద్ద పులిలా ఉంటాడు! బూట్లతో నడుస్తుంటే భూమి దద్దరిల్లిపోతూ ఉంటుంది!

ఆ ఇద్దరూ పక్కపక్కగా నడుస్తూ టీ దుకాణం ఎదట కొచ్చారు. ముశేన్ బెంచీమీద కూచొని బీడీ దమ్ము లాగుతున్నాడు. అటుపైపు కనుకొలకుల్లో

నుంచి సంధ్య చూసింది. ముఖేష్ బీడీ పారేసి రెప్ప వాల్చకుండా పిల్లవేపు చూస్తున్నాడు. వాని నోటి నుంచి ఒక మాటగాని, పాటగాని, ఈలగాని, ఇకి లింపుగాని రాలేదు! హిరణ్మయబాబు బూట్ల ధ్వని నిశ్శబ్ద నిశీధంలో రాజసంగా వినిపిస్తూ, కొత్త వాతావరణాన్ని కల్పిస్తున్నది!

ముఖేష్ పిరికితనానికి సంధ్య లోలోపల నవ్వుకున్నది. 'వెధవ!......తనకన్నా మించిపోయిన వాళ్లను చూస్తే పిల్లికూన అయిపోతాడన్నమాట?.......లేనట్టయితే పులి!.......హు!" అనుకున్నది.

సంధ్య ఇల్లు సమీపించింది. ఆమె వరండాలోకి వెళ్ళింది. హిరణ్మయబాబు వాకిట్లో ఉండిపోయాడు.

"ఇంట్లోకి రారూ?" సంధ్య ప్రశ్నించింది.

"ఇప్పుడుకాదు. ఇంకోసారి!........ఇల్లు చూశాను కదా?"

"చాల శ్రమ కలిగించాను. క్షమించండి"

"శ్రమా? ఏముందిలెండి? మీరు పైవారా ఏమిటి?.......వెళ్లొస్తా"

"నమస్తే"

"నమస్తే"

నడడుగులు వేసి హిరణ్మయబాబు వెనక్కు తిరిగి చూశాడు. సంధ్య అలా నిల్చొనే అతని పోకడ గమనిస్తూ ఉన్నది. అతనదోలా నవ్వి ముందుకు సాగి పోయాడు. సంధ్య అది చూడలేదు. ఇంట్లోకి వెళ్తూ, "మంచి పనే ఐంది. కూచోడానికి చోటే లేదు. ఒక గది. అటు అమ్మ మంచం! ఇటు సామాన్లు! పెరటి వరండాలో వంట పాత్రలూ, పొయ్యీ, బొగ్గులూ, చెత్తా చెదారం! కాగా—కప్పు టీ నివ్వడానికి పాలూ, పంచదారా లేవు!" అను కున్నది.

మర్నాడు సంధ్య స్కూలుకు బయలుదేరింది. టీ దుకాణం దగ్గర కొచ్చేసరికి ముఖేష్ ఆమెకు విని పించేలా ఎవరితోనో అంటున్నాడు—"ఇవ్వాళా, రేపూ బాడీగార్డులూ, ఫ్లిమతుకార్లూ, పెట్టా పట్టాలూ!... ఛేష్! ఛేష్!" అని, ఐస్ కీ చిడియా—బన్ బన్ జోలూరే అని పాడ ప్రారంభించాడు.

ఆ మాటల్ని, పాటల్ని తనకు కాదన్నట్టు విని పించుకోకుండా సంధ్య గబగబ అడుగులు వేసు కుంటూ పోయింది.

* * *

రెండు రోజుల తరవాత మళ్ళీ వర్షంపడ్డది. సంధ్య ట్యూషనులో ఉన్నది. బయట వర్షం ధారా పాతంగా కురుస్తున్నది. తగ్గే సూచనలు లేవు. గంట తొమ్మిది దాటింది. ఆమె కంగారు పడు తున్నది.

హిరణ్మయబాబు భార్య ఇంట్లో లేదు. పెళ్లి లింటికి ఖిదర్పురంవెళ్లింది. వర్షాటంకంవల్ల కామోసు ఇంకా చేరుకోలేదు. హిరణ్మయబాబు డ్రాయింగ్ రూములో సోఫాలో కూచొని ఏదో లావుపాటి పుస్త కాన్ని చదువుతున్నాడు. ఆ డ్రాయింగురూముకూ, ట్యూషను చెబుతున్న గదికీ మధ్యఉన్న ద్వారం కర్టెను గాలికి అప్పటప్పటా కదులుతున్నది. దాని సందునుంచి హిరణ్మయబాబు పాదాలకున్నసల్ల రబ్బరు స్లిప్పర్లూ, వాటికి మీదుగాఉన్న తెల్లని బిగుతు పైజమా కని పిస్తున్నవి. ఆ దృశ్యాన్ని సంధ్య గమనిస్తూ, కిటికీ నుంచి బయటకు తొంగిచూస్తూ, వర్షం ఎప్పు [illegible]

తెరదా కదిలింది! హిరణ్మయబాబు గదిలోకి వచ్చాడు. "తొమ్మిదైపోయింది మిస్ సంధ్యా! ఎలా వెళ్తారింటికి?" ప్రశ్నించాడు.

"అదే ఆలోచిస్తున్నాను—" అన్నది సంధ్య.

కిటికీనుంచి ఆకాశంవేపు చూస్తూ "మేఘాలు దట్టంగా ఉన్నాయ్, ఇంతలో వర్షం తగ్గేటట్టు లేదు" అన్నాడు.

"కాను! ఐనా పరవాలేదులెండి! రెండడుగులు వేస్తే ట్రాం దొరుకుతుంది" అని సంధ్య లేచింది.

"ఎందుకూ?.......కార్లో దిగవిడుస్తా" అన్నాడు హిరణ్మయబాబు.

"ఉహూ!......రోజూ మీకు శ్రమ కలిగించడం" అన్నది సంధ్య.

"శ్రమ కేమున్నది? మీరేమో మా పిల్లల ట్యూషనులో చిక్కుపడిపోయారు. మిమ్మల్ని మీ ఇంటికి చేర్చడం—నా కర్తవ్యం!....... ఇప్పుడే వస్తా' నంటూ అతను డ్రాయింగ్‌రూములో చొరబడ్డాడు.

ఎందువల్లనో హిరణ్మయబాబు చూపుతున్న ఆప్యాయత సంధ్యకు ఇష్టపడలేదు. ద్వివిధమైన మనసుతో ఆమె స్థాణువులా నిల్చుండిపోయింది! కాని, అంతలో ఆమె మనోవీధిలో ఆ రోడీ ముఖేష్ సాక్షాత్కరించాడు!......రాత్రిపూట!..... గాఢాంధ

ఏమయ్యా! నువ్వు పెద్ద కథలురాసి "నవలలనేస్తున్నావ్" అని దబాయించాడు ఒక 'క్రిటిక్' ఒక 'రైటర్'ని. నువ్వు తెనుగులో విమర్శకుడ వైనవక్లే 'నవలం'టే తెనుగులో పెద్దకథ అని అర్థంగా నన్నాడు రచయిత.

ప్రమీలారాణి

కారం!......పైగా వర్షం! నిర్మానుష్యపు వీధి!...... టీ దుకాణం దాటుతూండగా......ఆ గుండా వెధవ.... వెనక నూరున వచ్చి......? ఆమె గబగబలాడి పోయింది!

హిరణ్మయబాబు తయారై వచ్చాడు. పెద్ద వర్షపు—కోటు భుజంమీద వేసుకున్నాడు. గమ్ బూట్లు తొడుక్కున్నాడు! నోట్లో లావుపాటి 'హవానా' చుట్ట వెలుగుతున్నది!

"పదండి!" అన్నా డతను.

వరండా కంటేఉన్న మెట్ల సమీపంలో పోర్టికో దిగువ కారు ఉన్నది. ఇద్దరూ వెళ్ళి కారులో కూచు న్నారు. వర్షాన్ని చీల్చుకుంటూ తారు—రోడ్డుమీద 'సర్' మనే శబ్దం చేస్తూ కారు పోతున్నది. సంధ్య వెనక సీట్లో, అన్యమనస్కగా రోడ్డువేపు చూస్తు న్నది. ఆ ఇద్దరిలో ఎవరూ మాటాడలేదు.

రోడ్డు మలుపు దగ్గర కారు ఆపాడు, హిరణ్మయ బాబు. చటుక్కున తలుపు తీసి, సంధ్య బయటకు వచ్చి "శలవిప్పించండి! నమస్తే" అన్నది.

"అరె? ఒక్కరూ......ఈ చీకట్లో—వర్షంలో వెళ్లేదు. నే వొచ్చి దిగవిడుస్తా" అన్నాడు హిరణ్మయ బాబు.

"ఎక్కువ దూరం లేదు కదండీ......భయం లేదు" అన్నది సంధ్య.

హిరణ్మయబాబు కారునుంచి బయటకొచ్చి "ఛ... ఛ! అదెలా అవుతుంది?" అని, "అరె? గొడుగు మర్చిపోయాను. వర్షపు—కోటు ఒకటే ఉన్నది" అన్నాడు.

"ఏమైంది లెండి......మీరు కోటు వేసుకోండి! నే నిలా వస్తాను" అన్నది సంధ్య

"బాగు బాగు! మీరు తడుస్తారా? కోటు మీరే వేసుకోండి! నాకాట్టే బాధలేదు—" అంటూ కోటు అందించాడు.

"నన్నే తీసుకోమంటారా?" గత్యంతరంలేని స్వరంతో సంధ్య అన్నది కోటు అందుకుంటూ.

"ఆఁ!" దృఢస్వరంతో, హిరణ్మయబాబన్నాడు.

కారులో చిన్న బల్బు వెలుగుతున్నది. ఆ వెలు తురులో హిరణ్మయబాబు కండ్లు ఎర్రగా జ్వలించి పోతున్నాయ్!

భారంగాఉన్న కోటును సంధ్య భుజాలమీదుగా వేసుకొని శరీరం కప్పుకున్నది. ఆ కోటునుంచి హవానా చుట్ట పొగకంపూ, కూటికూరా పొడరు వాసనా, ఈవ్నింగ్—ఇన్—పారిస్ సెంటు గుబాళింపూ ఆమెను వికారపు మత్తులో ముంచుతున్నవి.

ఇద్దరూ నడుస్తున్నారు. రోడ్డు చివర దీపం కాంతి పల్లపు ప్రదేశాల్లో నిల్చిన నీళ్ల మీద పడి, 'జిగేల్—జిగేల్' మనిపిస్తున్నది. పెద్ద పెద్ద చిను కులు ఆనీళ్ళలోపడి ప్రచలిత పరుస్తున్నవి! సంధ్య చటు క్కున నిల్చుండిపోయింది హిరణ్మయబాబువేపు చూసి. అతని తల పూర్తిగా తడిసిపోయింది! వెంట్రుకల చివరనుంచి నీళ్ళు జారి ముఖమంతా కమ్ముకున్నవి. తన అవభ్యతకు లోలోన సిగ్గుపడి, మెల్లిగా "మీరు తడిసిపోతున్నారు. ఇలా కోటు లోపలకు రండి!..... కోటు పెద్దది. ఇద్దర్ని ఆపేయగలదు—" అన్నది.

"థాంక్స్!" అంటూ హిరణ్మయబాబు సంధ్య పక్కగా వచ్చి కోటు సర్దుకున్నాడు.

నాలుగడుగులు వేసేసరికి సంధ్యకు తప్పినంత పనైంది! హిరణ్మయబాబు బరువైన శరీరం ఆమెను రాసుకుపోతున్నది! ఒక పక్క సిగ్గూ, ఇంకోపక్క జంకుతో ఆమె కుంచుకుపోసాగింది! ఎందుకో గుండె దడ దడ మన్నది! ఒక్క ఉదుటుతో ఆ కోటునుంచి బయటపడి పరుగు పరుగున పారిపోదామా అనుకున్నది. కాని—మహా పర్వతంలా ఆ కోటు తనను అణచి దొక్కివేస్తున్నట్టు అనుభవించి కదలలేకపోయింది. ఇల్లు సమీపంలో ఉన్నప్పటికీ—ఎన్నో యోజనాల దూరం నడవాలి కామోసు అనుకుంటున్నది!

టీ దుకాణం ఎప్పుడు దాటిపోయిందో సంధ్యకు తెలియలేదు. ఆమెలో చైతన్యం ఉంటేగా తెలియ డానికి?.......ఉన్నట్లుండి ఆమె త్రుళ్లిపడ్డది! భయం కరమైన కొండ చిలువ తన నడుమును చుట్టుకొని బిగిస్తున్నట్టు ఆమె అనుభవించింది! గజగజలాడు తున్న చేతిని ఆ చుట్టమీద వేసింది! చర్మ మాంసా స్థులతో కూడి బలిష్ఠంగాఉన్న హిరణ్మయబాబు చేయి ఆమెకు దొరికింది!

"ఆఁ....ఇదేమిటి?.....ఎందు....కిలా...... పట్టు కొంటున్నారు?" కంపిత కంఠంతో సంధ్య ప్రశ్నిం చింది.

వర్షం జోరున పడుతున్నది. అంతటా చీకటిగా [illegible]

ఇప్పుడే వెలువడింది!!
చక్రభ్రమణం
మహోజ్జ్వల సాంఘిక నవల. సుమారు 400 పేజీలు; అయిదు రూపాయలు. కావలసిన వారు రూ. 5/-లు మనియార్డరుచేస్తే పోస్టు ఖర్చులుభరించి పుస్తకం పంపుతాం.

సవరణ
26–10–62 ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రికలో 'చక్రభ్రమణం' రచయిత 'కోడూరు కౌసల్యా దేవి' అని పొరపాటున పడినందుకు చింతిస్తున్నాము. మేము ప్రచురించినది కుమారి వీరపనేని సరోజిని వ్రాసిన 'చక్రభ్రమణం' అన్న నవలను మాత్రమే. పాఠకులు యిది గమనించగలరు.

వివరాలకు:
డి. వి. డి., పోస్టు బాక్సు నెం. 376, విజయవాడ - 2.

లక్షలాదికి ఆనందం చేకూర్చే ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక' లో ప్రకటనలు వేసి మీ వ్యాపారం అభివృద్ధి చేసుకొనండి. వివరాలకు అడ్వర్టయిజ్‌మెంట్ మేనేజర్ 'ఆంధ్రసచిత్ర వారపత్రిక' 7, తంబుచెట్టివీధి, మద్రాసు-1 కి వ్రాయండి.

మీ అలంకారమునకు

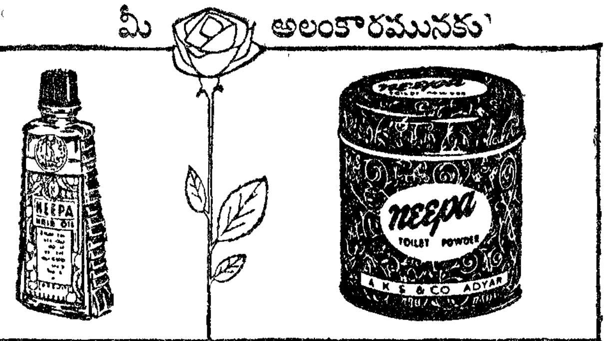

నీపా
టాయిలెట్ పౌడరు
హేర్ ఆయిల్
ఎ. కె. ఎస్. & కంపెనీ, అడయార్, మద్రాసు-20

EP AKS 2

చవనామృతము (Elixir-De-Chavana)
అందరూ వాడదగిన టానిక్కు

బాలరక్ష
పిల్లల ఆరోగ్యమునకు.
కోరువారికి సూచీపత్రములు పంపుదుము.
స్టాకిస్టులు కావలెను:
లక్ష్మీనారాయణ కంపెనీ,
కాకినాడ

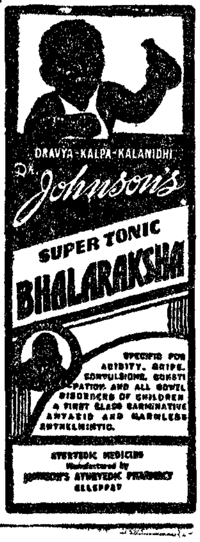

ఖురఖా

వర సంచారంలేదు. హిరణ్మయబాబు కండ్లలో క్రూర జంతువు హింసాభావం ద్యోతకమవుతున్నది.

"ఇలాంటి రాత్రి మళ్ళీ వస్తుందా డార్లింగ్?" అన్నాడు హిరణ్మయబాబు సంధ్య చెవిలో మత్తెక్కిన స్వరంతో.

అతని రెండు చేతులూ సంధ్యను పొదివి పట్టాయ్! ముఖం సంధ్య ముఖంమీదకు వెళ్తున్నది! అంతలో 'ఛడేల్' మన్న ధ్వని హిరణ్మయబాబు కుడి చెంప మీద నుంచి విన వచ్చింది.

"డార్లింగ్! ఎందుకు కోపం?" అంటూ హిరణ్మయబాబు వర్షపు—కోటు దూరంగా విసిరికొట్టి సంధ్యను అమాంతంగా ఎత్తుకోచూశాడు. కాని—సంధ్య అతిలాఘవంతో అతని పట్టునుంచి తప్పించుకొని పారిపోబోయింది! హిరణ్మయబాబు ఒక్క అంగలో వెళ్ళి, ఆమె చేతిని పట్టుకొని—"నీ దరిద్రం ఒదిలిపోయేలా కావల్సినంత డబ్బూ, బంగారమూ ఇస్తాను! అల్లరి చెయ్యకుండా.....పద!" అన్నాడు.

ఒక్క విదలింపుతో చేతిని విడిపించుకొని "మర్యాదగా పోతావా.....లేదా?.....జాగ్రత్త!" అన్నది సంధ్య.

"అట్టే దంభాలకుపోక, చెప్పినట్టు చక్కగా విను! క్షణంలో.....వేలకొద్దీ డబ్బు!..... 'ఊఁ' అను! కనక వర్షం కురిపిస్తాను" అన్నాడు హిరణ్మయబాబు ఆమెను సమీపిస్తూ!

"నీ డబ్బెవరకు కావాలి?.....నీలాటి కుక్కలకు డబ్బు ఖాతరు కాని—నాకు లేదు! తిన్నగా వచ్చిన తోవ పో!" అన్నది. ఆమె వెనక్కు అడుగులు వేస్తూ.

"నువ్వింత ముకువుగా వింటావా?" అంటూ ఒక్క ఉదుటున వెళ్ళి ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. ఆమె "బద్మాష్" అంటూ గట్టిగా కేకలు వేసింది. ఆ కేకలు—ఎక్కణ్ణో—ఆ ప్రాంతంలోనే తిరుగుతున్న సుఖేన్ చెవిలో పడ్డవి! ఒక్క పరుగున వచ్చాడు! హిరణ్మయబాబు సంధ్య చేతిని ఒదిలి, రొప్పుతూ నిల్చున్నాడు. సుఖేన్, సంధ్య వెనక్కు వచ్చి "ఏమైంది?" అని కర్కశంగా ప్రశ్నించాడు.

కనీ కనిపించని ఆ దీపపు వెల్తురులో హిరణ్మయబాబు శరీరమూ, ముఖమూ, కండ్లూ పిశాచత్వాన్ని తలపింప చేస్తున్నాయ్! ఆ రూపాన్ని సంధ్య ఒకసారి చూసి, సుఖేన్‌వైపు తిరిగి, "ఏం లేదన్నాయ్! అల్లదుగో......అక్కడ ఏదో కనిపిస్తే దయ్యమని దడుసుకున్నాను! కాస్త ఇంటివరకూ పదన్నా.....తిరిగి వెళ్ళిపోదువుగాని—" అన్నది.

హిరణ్మయబాబు భయంకర రూపాన్ని దిగువ నుంచి మీదిదాకా ఒకసారి జుగుప్సతో చూసి, "పదమ్మా చెల్లాయ్! నేను బతికున్నంతకాలమూ నిన్నే దెయ్యమూ ఏమీ చెయ్యలేదు. ఆఁ.....ఏదైనా ఏమైనా చేసిందా.....పొట్ట పేగులు బయటకు లాగేస్తాను" అంటూ సంధ్యను వెంబడించాడు! ★

(శ్రీ నారాయణ్ గంగోపాధ్యాయ బంగ కథ ఆధారంతో)